

Таємниці минулого

Сергій Пенів

Пролог

Жовто-блакитні шпалери вкотре нагадували Елізабет про її батьків, які були змушені через війну і голод терміново покинути Україну попри свою патріотично налаштовану позицію. Сьогоднішня ранкова кава з панкейком на десерт здавалась їй геть не солодкою, і навіть гіркою на смак.

Нещодавні новини про підрив Каховської гідроелектростанції змусили Елізабет всерйоз задуматися над рішенням негайно зібрати речі і першим

рейсом вирушити на батьківщину, яка подарувала їй на згадку лише спогади про щасливе дитинство у колі найрідніших людей.

- Твоя кава скоро перетвориться на холодну піну - промовив до неї дядько Сем - може нарешті дослухаєшся моєї поради, щодо запису до психо..

- Дай мені спокою!! - напівслові перервала його Елізабет.

- Гаразд - спокійно і в ту ж мить строго відповів дядько - але ти мусиш розуміти, що в даній

ситуації ти нікому не зробиш
краще, якщо й надалі
продовжиш зволікати з моєю
порадою.

На мить Елізабет відчула
провину перед своїм дядьком,
адже справді, він лише
намагався їй допомогти, а вона
мало того, що не оцінила цього,
так ще й не стримавши своїх
емоцій відштовхнула від себе
єдину людину, яка на
сьогоднішній день була готова
заради неї звернути гори.

Розділ перший «Подих війни»

Щоразу відчуваючи різкий біль у скронях від болючих спогадів Елізабет усвідомлювала, що її подальше життя і майбутнє залежить лише від неї.

Створити родину, побудувати успішну кар'єру в США, або прожити решту свого життя у зруйнованому помешканні внаслідок підриву греблі на Каховській гідроелектростанції.

- Лізо? - несподівано перервав роздуми тихий і в ту ж мить такий лагідний голос

психологині - в жодному разі не давайте емоціям панувати над собою.

- Але.. я так багато втратила..
- Ніколи не намагайтеся чинити емоційний супротив тому, що від вас не залежить - знову лагідно промовила психологиня
- наші заняття вже мають суттєвий результат, адже якби не усвідомлення проблеми, що вас так турбує ми так і не змогли би підібрати правильний підхід для подальшої співпраці.

На мить Лізі здалося, що Аліса права - так звали її психолога - і всі її переживання не стільки пов'язані сильною прив'язаністю до батьків, скільки приємними спогадами про щасливе дитинство, в якому не було місця сучасним технологіям, гаджетам і т д.

- Тож - знову перервав роздуми голос Аліси - чи згодні ви з тим, що наші заняття справді мають неабиякий результат, і чи бачите сенс їх продовжити?

- Так - трохи не впевнено з

посмішкою промовила Ліза.
- Чудово! Тоді вам потрібно
оплатити.. - ніяково промовила
Аліса - наш наступний сеанс.

Розділ другий "Квиток в минуле"

Попри всі вмовляння Аліси
Елізабет так і не змогла
повністю відмовитись від
рішення повернутись на
батьківщину. Щойно в черзі по
квиток на рейс
Америка/Польща Ліза відчула
різкий біль внизу живота і
зрозуміла, що перед нею стоїть

важкий вибір - або добровільно віддати своє тіло в полон страшенного болю, як наслідок примусової затримки рідини в організмі, або подбати про свою інтимну потребу, водночас поступившись своїм місцем в черзі іншому пасажиру. Та не встигла вона зробити крок, як раптом почула знайомий голос за спиною:

- Не роби цього - це була Аліса, вона повільно крокувала в сторону Елізабет - це необдуманний крок, рано чи пізно ти будеш про це

шкодувати.

"Ти ба, вона ще й погрожує" -

подумки промовила Ліза -

"мабуть не хоче втратити багату клієнтку".

- Відійдіть - різко промовила

вона не стільки через бажання

поскоріше сісти на літак, скільки

через сильний біль внизу

живота, який щосекунди ставав

все нестерпнішим.

- Нам просто варто спокійно

поговорити на цю тему - лагідно

промовила психологиня.

У відповідь дівчина різко

відштовхнула її, і хутко

покрокувала в сторону
вбиральні.

- Пам'ятай, ми самі робимо
вибір в нашому житті, і його
наслідки не завжди бувають
хорошими - мовила їй вслід
Аліса, та у відповідь почула
лише гучний стукіт дверей
вбиральні.

- Рейс номер 20 щойно зайшов
на злітну смугу - раптом
роздався гучний голос
диспетчера з настінних
колонок.

- Дідько! - вилаялася Ліза і ледь
застібнувши джинси на один

ґудзик вибігла з вбиральні.
Відштовхнувши Алісу, яка ще
досі чекала на неї нервово
перебираючи пальцями і
підтюпцем побігла в сторону
шлагбауму так і не завершивши
свою важливу справу.

Розділ третій "Повернення"

Щойно вийшовши з потягу
Елізабет не втрачаючи часу
побігла замовляти таксі у
напрямку "Київ/Херсон".

- Алло - тремтливим голосом
привіталась Ліза - це
"ТаксРілс"?

- Вас вітає.. - привітно озвалась дівчина на другому кінці дроту, та не встигнувши договорити свій шаблонно завчений текст, як Ліза різко її перервала:

- Таксі "Київ/Херсон", негайно! Раптом Елізабет почула легкий смішок на другому кінці дроту.

- Негайно!!! - нетерпляче вигукнула вона.

Здавалося що дорога триває вже понад добу. В голові в Лізи невпинно роїлися думки про те, як її зустріне рідне місто після

майже трьох років перебування за кордоном. Раптом проходячи повз руїни, які залишила російська ракета від дитячого садка вона згадала, як допомагала своїй матері по роботі - годинами бавилась з малечею, поки та заповнювала нудні анкети про прийняття дітей, дошкільного віку, чиї батьки загинули внаслідок ворожих ракетних обстрілів. "Якби це був просто сон, то він був би останнім" - в думках промовила дівчина.

- Прив.. - раптом почула

знайомий голос за спиною.
Неквапно обернувшись
побачила свого сусіда по селу,
який настільки встиг постаріти
за цей час, що його руки
здавалося навіть не хотіли його
слухатись, щомиті вигинаючись
у нестерпних судомах.

- Дядько Ігор.. - напівтону
промовила дівчина.

Раптом нізвідки пролунав
гучний вибух, і в ту ж мить ледь
привідкривши очі Ліза побачила
його, точніше усе, що від нього
залишилося під рум'яним слоєм

піску, змішаного з землею. Не втрачаючи надії врятуватися вона хутко побігла в ту сторону, де виходила з таксі, в надії, що водій ще не встиг від'їхати. Але попри всі сподівання усе що залишилось на місці, де ще п'ять хвилин тому була автостоянка - величезна прірва. Ледве втративши рівновагу Ліза зробила різкий поворот за годинниковою стрілкою і вже зібралася щосили бігти в будь якому напрямку, аби пошвидше дістатися безпечного місця. Та раптом із глибин прірви

пролунав ледь чутно чоловічий
голос:

- Допоможіть...

Це був таксист. Щойно пролунав
вибух, він одразу натиснув на
гальма, та ледь встигнувши
від'їхати подалі від місця
висадки, як пролунав другий
вибух, набагато гучніший за
перший - точніше, останній.

**Розділ четвертий "Нечужі
секрети"**

Під впливом адреналіну з

пораненим уламками плечем
Ліза навіть не помітила, як
дісталася до автовокзалу.

Щойно усвідомивши, що вона у
відносній безпеці і наразі її
життю немає прямої загрози,
Ліза поквапилась зайняти чергу,
щоби придбати квиток на
автобус до Гостомеля, та раптом
у неї в голові пролунав голос:
"невже ти прилетіла сюди лише
заради того, щоб помилуватися
краєвидами, краса яких давно
вже не здатна милувати око?".
"А й справді" - подумала вона -
"я приїхала сюди для того, щоб

побачитися з батьками, а що тепер? Повернутися додому і до кінця життя звинувачувати себе в тому, що проміняла своїх батьків на комфортне життя за кордоном?". Раптом у кишені завібрув смартфон з написом на екрані "Silent psychology" - саме так Ліза підписала Алісу.

- Так, слухаю - промовила Ліза з легким відчуттям провини за свою поведінку під їх останньої розмови перед самим відльотом.

- Вітаю - відповів незнайомий голос ламаною українською з

виразним англійським акцентом - це лікарня номер сім, сьогодні рівно о 12:00 до нас в хірургію потрапила жінка без документів, на вигляд років сорока, не більше, вона просила переслати фото з галереї на своєму смартфоні. Раптом Ліза почула легке тремтіння на кінчиках пальців. І тієї ж миті не перериваючи зв'язок зайшла у розділ "смс" і помітила повідомлення від Аліси. На фото вона тримає на руках дитину, років три на вигляд, не більше. Позаду стояв

дядько Сем, і міцно огортав матір з дитиною своїми м'язистими від щорічних тренувань в тренажерному залі руками.

- Алло? Ви мене чуєте? -
перепитав лікар.

Та від побаченого всі слова, немов розчинилися в повітрі, адже цією дитиною була вона.

Розділ п'ятий «Втеча»

Під яскравими променями кварцу в задушливому просторі палати повільними ковтками Ліза щосили намагалася

зволожити своє горло, яке щомиті потерпало від гучних схлипувань, та все було намарно, адже доки її справжня біологічна матір, «мама» - саме так їй хотілося до неї промовити, якби вона була при тямі. Міцно стискаючи руку Аліси вона відчувала, як під дією ліків життя повільно виходить з її мами. В цю мить їй зовсім не хотілося кого небудь звинувачувати в тому, що двадцять з лишком років вона провела в дитбудинку. В цей момент головним її бажанням

було лиш одне – міцно стиснути
Алісу в обіймах і ні на мить
більше не відпускати.

Раптом вона звернула увагу на
шрами на материних скронях,
порівнюючи їх зі своїми, які
вони обоє отримали, як згадку
про влучання ворожої ракети в
їхній будинок.

- Доню – одне слово, яке лише
за мить змусило серце Лізи
забитися в шаленому ритмі –
пити..

Після почутого Ліза негайно
кинулася до кабінету

головного лікаря, щоб
сповістити про радісну
звістку.

- Води.. – ледве чутно
промовила Аліса.

Щойно Ліза поквапилась до
наполовину порожнього
глека з прозорою рідиною, як
лікар різко стримав її:

- В жодному разі! Це може їй
тільки нашкодити. Лише
змочити губи.

- Доню – знову ледь чутно
промовила Аліса – ти можеш
мене ненавидіти і..

Не встигла вона договорити, як двері палати різко розчинились і в приміщення увійшов статний чоловік, на вигляд років сорока п'яти не більше.

- Сем? – здивовано промовила Аліса – я думала ти..

На мить Лізі здалося, що на обличчі в матері з'явилися сльози.

Розділ шостий «Аліса в країні тривоги»

Алісі було сімнадцять, коли вона вперше познайомилася

з Семом. Під час одного з масованих ракетних обстрілів один з уламків збитої ворожої ракети влучив йому просто в суглоб, і саме на той момент Аліса вкотре подумки подякувала своїм викладачам з медичного університету за знання, які стали їй у пригоді в даному випадку.

- Дякую. – з посмішкою на обличчі і водночас корчась в невпинних судомах промовив до неї Сем. Алісі на той час було дуже ніяково, адже з одного боку вона розуміла,

що залишати людину з важким пораненням, заради порятунку інших буде не зовсім правильно, та водночас уявляла дітей, які в момент влучання ворожої ракети бавилися на дитячому майданчику, що знаходився буквально через дорогу від укриття в якому вони з Семом знаходились.

Аліса вже намірилась рушати на порятунок тих, хто залишився на той момент на дворі, як раптом почула голос Сема за своєю спиною:

- Не смій, чуєш – спокійно промовив він – їх вже не врятувати.
- Але.. вони ж діти.. – зі сльозами на очах відповіла Аліса.
- Ми вже нічим не зможемо їм допомогти.
Раптом вона зрозуміла, що він мав на увазі – після такого сильного вибуху неможливо вціліти навіть якщо в той момент знаходитись в танку, не те що на дитячому майданчику.

- Нам треба іти – ледве звівшись на ноги промовив Сем. Цієї ж миті пролунав новий вибух, набагато гучніший за попередні.
- Негайно! -заволав Сем. Від спонтанного припливу адреналіну в крові якусь мить Аліса почала жадібно ковтати повітря з кожним новим вдихом відчуваючи, як її легені перетворюються на газовий балон, який от-от спалахне яскравими язиками полум'я. Та щойно усвідомивши де вона і

тверезо оцінивши ситуацію
прийняла рішення
дослухатися поради Сема і
негайно покинути будівлю,
яка ще кілька хвилин тому
була для них єдиним
надійним способом
подовжити своє життя як
мінімум на одну долю
секунди.

- Вставай!! – в повній істерії
заволав він різко вирвавши
Алісу з її роздумів, які
здавалось би могли тривати
вічність.

Різно зіп'явшись на ноги (не без допомоги Сема) вона негайно схопила за руку свого товариша по нещастю і разом з ним не гаячи ані секунди попрямувала в сторону масивних дверей які також вже встигли зазнати ударів від уламків збитих ворожих ракет.

Щойно діставшись автовокзалу вони негайно зайняли чергу, щоб замовити квитки на рейс до Києва, в ту

Ж мить у місті пролунала сирена відбою повітряної загрози, та це жодним чином не змогло вплинути на рішення Аліси негайно покинути зруйноване місто попри всі вмовляння Сема придбати квитки на наступний рейс.

За декілька годин діставшись Києва вони негайно замовили таксі, щоб дістатися до аеропорту, та раптом у місті пролунала нова сирена повітряної тривоги набагато гучніша за попередню. Не

гаючи ані секунди Сем став швидко набирати номер телефону компанії Таксопам, в якій вже два роки поспіль працював його прийомний батько. Щойно на горизонті замаюрів автомобіль червоного кольору з розмитими від дощу номерами і яскраво вибіленою шашкою на дашку Сем щосили замахав руками боячись, що через туман і негоду водій міг би його просто не помітити.

На щастя, водієм автомобіля виявився саме його батько тож проїзд обійшовся йому безоплатно.

Розділ сьомий «Життя з нової сторінки»

Щойно діставшись до цілі призначення вони різко розпахнули двері автомобіля і швидко рушили у напрямку яскраво блакитної будівлі з жовто-блакитним прапором, що самотньо майорів, наче поранений птах, який коливався в польоті під впливом

нещадного вітру. Ввійшовши в середину негайно кинулись на зустріч привітній молодій дівчині, яка навіть під загрозою влучання ворожої ракети продовжувала сумлінно виконувати свої обов'язки. На щастя черги до каси зовсім не було, тому не втрачаючи жодної миті втікачі негайно придбали квитки на рейс, який відлітає лише за дві хвилини, а враховуючи загрозу з повітря за дві години.

Нарешті по закінченні тривоги їм таки вдалося сісти на літак,

який повільно здіймаючись в повітря викликав в Аліси посмішку на доказ того, що все позаду.

Минуло вже п'ять років відтоді, як Ліза вперше познайомилась зі своїми біологічними батьками, та в душі вона все ніяк не могла звикнути з думкою про те, що її батьки змогли так просто залишити її саму лише заради того, щоб налагодити своє особисте життя.

Повільно розливаючи каву в горнятка, Аліса промовила до неї спонтанно вирвавши Лізу з її роздумів:

- Як пройшов твій день?

Лізі було доволі незвично почути ці слова від Аліси в новій ролі її матері, та попри це вона знайшла в собі сили на те, щоб відповісти з посмішкою – «Все добре, а в тебе?»

Від несподіваної і в ту ж мить напруженої паузи у їхньому діалозі якусь мить Лізі здалося,

що їм з матір'ю зовсім нема про що поговорити. Вона чітко усвідомлювала, що якщо напруга між ними продовжить надалі зростати з кожним днем, їхнє подальше спілкування може на тому просто припинитися, і Аліса знову (вже не вперше) стане для неї просто хорошою співрозмовницею.

- Про що думаєш? – вкотре вирвала з роздумів її матір.
- Ні про що.. так, просто.. – від несподіваного питання не змогла дібрати вона слів.

- Я все розумію – із сумом сказала Аліса лагідно поклавши їй руку на плече – я справді багато в чому перед тобою завинила і.. – раптом на очах в Аліси з'явилися сльози – я просто не знала, що я могла дати тобі на той час.
- Мам.. – промовила Ліза міцно стиснувши матір в обіймах – просто будь поряд і цього буде більше ніж достатньо.

- Я більше ніколи – крізь сльози промовила Аліса – ніколи не відпущу тебе...
- Я вірю – нарешті витерши сльози відповіла Ліза.
- Ну що? – з легкою посмішкою підбадьорливо промовила Аліса – давай снідати. Щойно вона почала вдруге розігрівати сніданок, як двері кухні раптово розчинились і на порозі з'явився усміхнений батько і підійшов до доньки лагідно скуйовдив її й без того розпатлане волосся.

«Батько» - таке нове і водночас рідне для Лізи слово. Слово, яке щоразу змушувало її серце битися у новому, шалено прискореному ритмі.

Розділ восьмий «Викриті спогади»

У ранньому віці Ліза часто хворіла на всілякі хронічні недуги, тому більшу частину свого дитинства провела з батьками у лікарнях. Різке зростання цін із кожним днем набирало дедалі більших

обертів зростали й ціни на медичні препарати вже й не кажучи про те, що на той час вони знімали в оренду двокімнатну квартиру (не враховуючи кухні) місячна плата на яку здавалося обганяла курс євро і долара разом взятих. Яюсь під час активного перегляду вільних вакансій на роботу в одній міжнародній компанії Аліса натрапила на вакансію перекладача з англійської мови. Детально зваживши всі «за» і «проти» не гаючи часу

клікнула по оголошенню,
щоби детальніше
ознайомитися з правами та
обов'язками працівників у
даному напрямку. На
превеликий жаль дійшовши
висновку щодо подальшого
працевлаштування зрозуміла,
що попри усі можливі
вмовляння чоловіка (а вони
будуть) вона змушена буде на
деякий час віддати своє
улюблене чадо до одного з
найвідоміших дитячих
інтернатних закладів
Америки. Алісі було

надзвичайно важко прийняти це рішення, адже вона чудово знала по собі, як важко на дитину впливає життя подалі від батьків, особливо в такому ранньому віці, але ймовірність залишитися без даху над головою, з хворою дитиною на руках жахала її на той час в рази більше, тож не гаячи ані хвилини часу вона вирішила серйозно обговорити це питання з чоловіком за романтичною вечерею сам на сам.

- Що ти сказала? –
невдоволено перепитав Сем
– ти хочеш, щоб наша донька
зростала у стінах дитбудинку,
ти в своєму розумі?! Ти ж
сама знаєш, як..

Зупинившись напівслові Сем
різко пожалкував про
сказане. В ту ж мить від
почутого на очах в Аліси
виступила сльоза.

- Пробач – винувато промовив
чоловік – я знаю, як важко

далося тобі це рішення, але..
– так само не стримався
чоловік від усвідомлення
ситуації, в якій вони обоє
опинилися, адже й сам на той
час був добре
працевлаштований і так само
не мав можливості
залишатися вдома з дитиною
двадцять чотири на сім. Тож
ще раз все обдумавши та
тверезо оцінивши ситуацію,
негайно узявши себе в руки
вирушили у напрямку
доньчиної кімнати, для
розмови з п'ятирічною

дитиною, яка могла різко вплинути на її подальше життя поза межами родинного кола.

Розділ дев'ятий «Реалії дорослого життя»

Щойно отримавши перший лист від матері в дорослому віці Ліза навіть не розкривши конверта різко порвала його на дві частини таким чином розриваючи уявний зв'язок між матір'ю, яка добровільно позбулась своєї дитини заради

успішного життя в штатах. Коли їй було сумно (а так було завжди), вона зачиняла двері своєї кімнати і на повну гучність вмикала свою улюблену хвилю на «радіо Rock's». Сусіди по гуртожитку часто скаржилися на неї за це, однак на той момент їй це зовсім не хвилювало, адже вона чудово знала закон, який дозволяє виходити за будь які звукові рамки у межах визначеного часу. Та одного разу, під час однієї з таких сумних вечірок наодинці у квартирі пролунав дзвінок,

щойно зазирнувши у дверне вічко вона побачила високого стрункого красеня, на вигляд років сорок плюс, та судячи з його вигляду, роки йому тільки пішли лише на користь.

- Сем – привітно озвався чоловік, простягнувши їй руку для знайомства.
- Ліз.. – немов під впливом міцного снодійного ледве проскиглила вона.
- Елізабет Бауер, якщо не помиляюсь? – поцікавився парубок.

На мить Лізі здалася дивною надмірна увага з боку незнайомця, і в ту ж мить не вагаючись невпевнено промовила.

- Пробачте, я поспішаю.. – затнулася вона на мить уявивши, як безглуздо це звучить від людини в банному халаті і домашніх тапочках.
- Немає проблем! – усміхнено сказав Сем і вже почав крокувати в сторону виходу,

як різко почув за спиною
голос.

- Аа.. звідки ви знаєте моє
ім'я? – насупилась дівчина.

- Мої батьки знімають
квартиру просто поряд вас, і
по щасливому співпадінню
якраз сьогодні вирішив їх
провідати.

На якусь мить риси обличчя
чоловіка видалися їй дуже
знайомими. Щойно
залишившись наодинці Ліза
дістала з шафки свій
старенький ноутбук і заради
цікавості вбила у пошукову

стрічку ім'я Сем в надії на те, що їй вдасться знайти потрібну людину. На її подив справді, під пошуковою стрічкою одразу ж сплигло імовірно прізвище незнайомця «Бауер». В ту ж мить вона різким махом руки захопнула кришку старенького ноута і просто в домашніх тапочках поквапилась на двір, щоби догнати чоловіка. Та щойно покинувши двері свого помешкання побачила, що незнайомець зовсім не

збирався покидати стіни
будинку.

- Забув сказати – без
впевненості в голосі
промовив Сем – сьогодні в
кінотеатрі «Плаза»
відбудеться прем'єра фільму
«Флеш» і я подумав..
Перервав себе напівслові
усвідомлюючи усю
безглуздість сказаного.

- Мабуть не сьогодні.. –
відмовила Ліза з нотками
непевності в голосі.

- Але ж, це прем'єра ? – з юнацьким захопленням мовив чоловік.

На мить полинувши у роздуми щодо пропозиції Сема вона все ж таки вирішила прийняти його пропозицію.

- Чому б ні! – підбадьорливо відповіла дівчина.

Розділ десятий «Останній подих»

Прокинувшись рано вранці, Ліза відчула легке поколювання внизу живота. Різкий біль ставав щомиті нестерпнішим і давав про себе знати при кожному поруху. Врешті так і не поснідавши – щоби не ускладнювати ситуацію – Ліза набрала номер свого лікаря, щоб негайно записатися на прийом:

- Вас вітає клініка «СтарЛайт» -
привітно почала дівчина

зачитувати свій завчений текст.

- Хочу записатися до вас на 16:20! – не дала дівчині договорити.

Та не встигла незнайомка на другому кінці дроту відповісти, як зв'язок раптово перервався гучним вищанням сирен повітряної тривоги на другому кінці дроту, яка сповіщала про наближення негоди. Не гаючи ані секунди Ліза різким помахом вкинула слухавку на землю і негайно побігла у напрямку

найближчої стіни, щільно притулившись до неї усім своїм тілом так, як навчав її батько за правилом двох стін ще в її дитинстві задля того, щоб уникнути імовірної ракетної загрози, яку віщувало повномасштабне вторгнення Росії в Україну. Раптом за вікном пролунав гучний вибух, який змусив стіни будинку заходити ходором. Повільно крокуючи до вікна Ліза прекрасно усвідомлювала, це була зовсім не негода, та попри те

й надалі продовжувала
заспокоювати себе думкою
про те, що все скоро
минеться, це лише питання
часу. Та нажаль, щойно вона
наблизилась до вікна, як
помітила на своєму підвіконні
дрібні часточки скла, що
виблискували на сонці,
неначе краплі Лиману, що
повільно стікали по її шкірі,
щойно її батько виносив на
руках на узбережжя,
закутавши у теплий і
водночас вологий рушник.

Раптом за її спиною роздався знайомий і в ту ж мить такий рідний голос. Різко роззирнувшись вона побачила Алісу, яка повільно розводила руками, неначе в танці, щоразу повторюючи одні і ті ж плавні рухи і промовляючи чітко, слово в слово:

- Я так сумувала – щоразу з кожним новим порухом повторювала мати, і тут Ліза нарешті зрозуміла – це був зовсім не сон. В ту ж мить різко розплющивши очі

побачила, як схилившись над бездиханним тілом Аліси щосекунди схлипуючи і вигукуючи в небо прокльони її дядько міцно стискає тіло Аліси в своїх таких міцних і водночас лагідних обіймах. «Смерть» - подумки промовила Ліза –«Єдиний гість, який ніколи не питає в нас дозволу, перед тим, як постукати до нас у двері». Єдиний маршрут, який містить багато шляхів, та фінал в кожного з них один – вічний спокій.

Епілог

Повільно розливаючи ранкову каву в горнятка Ліза чітко усвідомлювала, що друга порція улюбленого напою Аліси назавжди залишиться для неї лише приємною згадкою про останні миті проведені з поряд матір'ю.

Озирнувшись побачила, як до кухні ввійшов похнюплений Сем, в ту ж мить промовивши до неї:

*- Твоя матір... – водночас не
дібрав слів згорьований
чоловік – вона так любила...
Раптово на його очах
самотньо замайоріла
сльоза.*

*Не стримавши своїх емоцій
Ліза міцно стиснула батька в
обіймах, у відповідь почувши:*

*- Доню – раптово
усвідомивши, що голос
належав її матері. На якусь
мить оторопівши від щойно
побаченого Ліза одразу й не*

*помітила, що від місця, на
якому вона стояла
залишилася суцільна руїна -
Дякую тобі – промовила на
прощання Аліса.*